

Nu er vi kun to fremmede med minder.

Kender du den slags veninder, de har det altid sjovt, og de passer altid på hinanden?

Vi var én af dem.

Jeg spekulerer tit på, hvor gik det galt? Hvornår stoppede vi med at være en af de slags veninder? Vi sad i solen og så på verden, og ordene, "Jeg lover hele tiden at være hos din side" virkede faktisk realistisk på det tidspunkt. Der virkede det ikke som en løgn, men det var det.

Jeg så efter dig, da du gik forbi. Du havde taget din halskæde af. Jeg husker stadig ordene, "Jeg vil aldrig tage den af." Den var et symbol på det venskab som vi havde, nu det bare et billigt smykke.

Tiden stod stille, da du trådte ind i lokalet. Alle kiggede op og beundrede hvert af dine skridt, imens du intet anede. Jeg var engang stolt af at blive kaldt din bedsteveninde, men nu er det som om jeg aldrig har eksisteret før.

Du satte dig på pladsen foran mig, den plads du plejede at sidde på, var nu tom. Jeg kigger stadig over på dig, i håbet på jeg får en undskyldning eller bare det mindste blik.

Det var ikke meningen, er det skulle gå sådan her. Jeg savner dig stadig, for en eller anden grund. Men det var ikke mig, som sluttede venskabet, det var dig. I fortvivlelse og i gråd, havde jeg overbevist mig selv, at jeg var skylden, jeg var grunden til at vi ikke snakker mere.

Du sad og snakkede med en anden hele matematiktimen igennem, om alt og intet. Som vi altid plejede at gøre, indtil læreren smed mig ud foran døren. Du var nemlig urørlig, skrøbelig og ikke mindst uskyldig, i alle de ting som du gør. Men det gjorde mig aldrig rigtig noget, for du var min bedste veninde, jeg stolede på dig og ville på hver en tid beskytte dig.

Du var altid så åben og klar på hver en forhindring der var, det har jeg altid været jaloux over.

Vi havde lovet hinanden at forblive bedste veninder for evigt, siden tredje klasse.

Du var en ny elev i klassen, i starten var der ingen som nævnte et eneste ord til dig, undtagen mig. Jeg var den eneste som beskyttede dig, når de andre bagtalte dig bag din ryg. Siden da lovede vi hinanden disse 3 ord "For evigt og altid"

Vi blev ældre, og du begyndte at få mere opmærksomhed blandt alle mulige. Da var jeg kun stolt over at have dig som min bedste veninde. Jeg var bedste veninder med den populære pige, pigen som fik hvad hun vil have, pigen som alle beundrede og pigen som alle troede var så godhjertede.

Du sagde altid, at jeg aldrig skulle bekymre mig om der var andre, de var bare venner, normale venner, forsikrede du mig. Du brugte langt tid på at understrege, at der ikke var andre en mig.

Beskrivelsen af en bedsteveninde, var altid en som kunne forsvarer hinanden og aldrig gå bag hinandens rygge. Det var det, som du altid sagde og påmindede mig om.

Det er stadig surrealistisk, at du er væk. Du er her stadig fysisk, men ikke den person jeg kendte og elskede. Jeg har indset at den person, får jeg aldrig tilbage.

Du begyndte at droppe frokostaftalerne for at snakke med de andre piger. Før jeg vidste det, stoppede du med at komme hjem til mig. Min mor spørger stadig efter dig, hun savner dig. Luften bliver tung og der kommer en akavet stilhed, når hun spørger hvornår du kommer hjem, og spiser aftensmad med os, som du plejede. Jeg fortæller hende, at du har, for travlt med alt dit skolearbejde, men du også savner at komme forbi. Der var flere som mistede dig, det var ikke kun mig.

Jeg ser jer stadig på gangene, i griner og aner mig intet blik. Jeg regnede med at jeg ville få det mindste opmærksomhed, men i stedet fik jeg den kolde skulder, som om jeg var et uhyre som knuste dit dyrebare hjerte.

Jeg fik mit kørekort sidste uge, som vi altid snakkede om. Vi snakkede om hvordan jeg ville køre os ud til steder klokken tre om morgen og lave absolut intet, se solen står op fra stranden og snakke om alt og intet. Det var meningen vi skulle gøre det sammen, men i stedet sidder jeg i min bil, alene.

Vi skulle snakke om hemmeligheder til solen gik ned igen, du virkede som om du intet havde at skjule, men du var som en glasbrog med lås på.

Ikke en eneste gang, fortalte du mig en hemmelighed. Jeg var åben og naiv foran dig, jeg sprang i med både arme og ben. Jeg stolede blidt på dig.

Du var engang min, jeg kan ikke lade være med enten at prale eller græde af det. Du var et mareridt, forklædt som en dagdrøm.

Sorgen bliver større og større, for hver dag. Jeg kigger stadig efter dig i matematiktimen, og ser hvordan I pjatter sammen og smiler.

Jeg tog nogle dybe indåndinger og så hvordan folk gik ombord det store tog. Det var det tog, som vi plejede at tage, når vi skulle hjem til dig. Det var dér jeg så jer, i snakkede og hviskede i hinandens ører.

Jeg så mod togskinneerne og tænkte for mig selv, det er ikke det værd, hun er ikke det her værd. Men lige netop da jeg vendte ryggen til, og ville kravle ned, hørte jeg mit navn blive nævnt.

I snakkede om mig bag min ryg. I anede ikke at jeg kunne høre hvert eneste ord, som blev sagt. Jeg havde aldrig troet du ville synke så lavt.

Alle de falske rygter, som var blevet spredt rundt i klassen, det var så dig som startede det hele.

Mig som troede, du altid var så ærlig og uskyldig. Vi havde et vidunderligt venskab, men jeg var åbenbart den eneste som syntes det.

Jeg kravlede op igen, og kiggede igen ned på skinneerne. Det nu, hvad kunne være bedre end netop dette tidspunkt?

Jeg tog modet til mig, så ned på togskinneerne og gav blikket endnu en gang over på jer. Toget var netop startet med at køre.

Jeg sprang ned, ned på de hårde sten og så op mod himmelen. Ingen havde opdaget mig endnu. Længe lå jeg bare der på togskinneerne. Det føltes som en evighed.

Synet af togets store blændende lygter, var det sidste jeg så.